

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra De nordiske Naturforskere. (1847.)

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-idm140187297731024/facsimile.pdf> (tilgået 11. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Og Saga tegner ikke blot det Svundne,
Dets Kammers Nat, dets lysende Bedrift,
Men Før og Nu og Efter staa forbundne
Til Fæt i hendes klare Billedskrift:
Det Storheds Aandepust, I her fornemme,
Det skal I drikke Mod og Styrke af,
Og under Livets Gjerning aldrig glemme,
Hvad I har følt ved Margaretas Grav!

2.

Naturkræfterne.

Staar jeg ved et Fossefald,
Lig et Brudeslør hængt paa Hardangerfjelds Skulder,
Eller dybt i Faluns Hal,
Hvor Metalklumper Kobolten ruller;
Ser jeg Hekla i sin Glands
Slikke Himmels Sky med sin blodrøde Tunge,
Eller Vesterhavets Dands,
Naar til Høstgilde Stormene sjunge;
— Da skygger Alvor paa min Sjæl,
Ringe da føler jeg mit Selv;
I Naturens Storhed tabt,
Jeg beundrer dens vældige Kraft.

Men naar jeg ved Sundets Bred
I den dæmrende Skov med min Elskede vanker,
Medens Aftnens dybe Fred
Ej forstyrrer de drømmende Tanker;
Og naar hendes Lokker rigt
Vælde ned om min Axel, hvortil hun sig holder,
Mens sit Hjertes Heltodigt
Hun i bævende Kys mig fortæller;
— Da mærker jeg, Naturens Magt,
Er i Menneskets Bryst nedlagt,
Og i Kvinden, jeg har kjær,
Er al Skabningens Krone mig nær.

Ser jeg Elementers Kamp
Overmandet at trælle for Vinding og Nytte,
Og en Hatfuld sydet Damp
Tidens Maal, Rummets Afstande flytte;
Kan lidt Æther for min Mund
Puste Livslyset ud og igjen la' det skinne,
Og kan Videnskaben Grund
I Kartoffernes Kolera finde;
— Da jeg takker hver Deo, hvis Aand
Lagde Naturens Kraft i Baand,
Ta'r ærbødig af min Hat,
Naar man nævner mig Jackson og Watt.

Men naar ved et Glædeslag
Druens duftende Blod i Pokalene rinder,
Og i lange, fulde Drag
Bag min tørstende Læbe forsvinder,
— O, da sker et Underværk,
Livet taber sit Tryk og dets Smerte sin Drøjde;
Som en Guddom stolt og stærk,
Svæver jeg paa Tilværelsens Højde.
Da priser jeg den „heders man“,
Som, da Jorden var ødt af Vand,
Ranken plantede paany
Og en Doktorhat vandt sig -- af Bly.

Hører da min Theori:
Man skal agte det Skjønne saa højt som det Sande
Og med Livets Poesi
Dets dybsindigste Idrætter blande;
At forstaa Naturen ret,
Det vil sige: at skjønne paa Alt, hvad den yder;
Han begriber den kun slet,
Som dens lifligste Gaver forskyder.
Hver, som Naturen elsker tro,
Føler, at han maa elske To,
Og sit Glas at tømme veed.
— Nu saa kom da og gjør mig Besked!